

PRZESŁANIE *LISTU* *DO HEBRAJCZYKÓW*

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 1 stycznia

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Hbr 1,5-14; Łk 1,30-33; Ps 132,1-5; Hbr 2,14-16; 5,1-4; 1 P 2,9; Hbr 8,8-12.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Główną zaś rzeczą w tym, co mówimy, jest to, że mamy takiego arcykapłana, który usiadł po prawicy tronu Majestatu w niebie” (Hbr 8,1).

Pewien żydowski apokryf, napisany około 100 roku po Chrystusie, czyli kilkadziesiąt lat po powstaniu *Listu do Hebrajczyków*, zawiera następującą modlitwę:

— „Te wszystkie sprawy wypowiedziałem przed Tobą, Panie, ponieważ powiedziałeś, że ze względu na nas stworzyłeś świat pierwotny. (...). A teraz, Panie, oto te narody, które za nic były poczytane, panują nad nami i nas pochłaniają. My natomiast, lud Twój, który nazwałeś pierwotnym, jednorodnym, gorliwym naśladowcą, najdroższym, zostaliśmy wydani w ich ręce”⁹.

Czytelnicy *Listu do Hebrajczyków* przypuszczalnie czuli się podobnie. Skoro byli dziećmi Bożymi, dlaczego spotykały ich takie cierpienia?

Tak więc apostoł Paweł napisał *List do Hebrajczyków*, by wzmocnić wiarę chrześcijan przeżywających trudne doświadczenia. Przypomnił im (i nam), że obietnice Boże zostaną spełnione przez Jezusa, który zasiada po prawicy Ojca i wkrótce zabierze nas do swojego domu. Obecnie Jezus przekazuje nam błogosławieństwa od Ojca. Tak więc możemy trzymać się mocno naszej wiary aż do końca.

---

⁹ *IV Księga Ezdrasza* 6,55.57-58, w: Ryszard Rubinkiewicz (red.), *Apokryfy Starego Testamentu*, wyd. 7, Warszawa 2016, s. 383 (przyp. red.).

Głównym przesłaniem *Listu do Hebrajczyków* jest to, iż Jezus jest naszym Władcą, który zasiada po prawicy Ojca (zob. Hbr 8,1). Jezus, jako Bóg, zawsze był Władcą Całego Wszechświata. Jednak gdy Adam i Ewa zgrzeszyli, to szatan stał się władcą/księciem tego świata (zob. J 12,31; 14,30; 16,11). Ale Jezus przyszedł i pokonał szatana na krzyżu, uzyskując prawo do panowania nad tymi, którzy przyjmują Go jako swojego Zbawiciela (zob. Kol 2,13-15).

Dwa pierwsze rozdziały *Listu do Hebrajczyków* skupiają się szczególnie na inauguracji królewskiego panowania Jezusa.

Przeczytaj Hbr 1,5-14. O czym jest mowa w tym fragmencie listu?

Ten fragment listu można podzielić na trzy części. Każda część przedstawia jakiś element ceremonii intronizacji Syna Bożego. Po pierwsze Bóg wprowadza na urząd Jezusa jako Królewskiego Syna (zob. Hbr 1,5). Po drugie Bóg wprowadza Syna na niebiański dwór, który oddaje Mu część (zob. Hbr 1,6.8), podczas gdy Ojciec ogłasza Go jako Odwiecznego Stwórcę i Władcę (zob. Hbr 1,8-12). Po trzecie Bóg wprowadza Syna na tron i powierza Mu pełnię władzy nad ziemią (zob. Hbr 1,13-14).

Jednym z najważniejszych przesłań nowotestamentowych jest to, że w Jezusie Bóg spełnił swoje obietnice dane Dawidowi (zob. 2 Sm 7,8-16; Łk 1,30-33). Jezus urodził się w rodzie Dawida i w mieście Dawida (zob. Mt 1,1-16; Łk 2,10-11). Podczas Jego ziemskiej misji wielu nazywało Go wprost Synem Dawida. Skazano Go na śmierć pod zarzutem, iż podawał się za *króla żydowskiego* (zob. Mt 27,37). Piotr i Paweł głosili, że Jezus mimo to powstał z martwych, spełniając obietnicę daną Dawidowi (zob. Dz 2,22-36; 13,22-37). Jan nazwał Jezusa Lwem „z pokolenia Judy” (Ap 5,5).

List do Hebrajczyków oczywiście potwierdza to wszystko w całej rozciągłości. W Jezusie Bóg spełnił swoje obietnice dane Dawidowi: Bóg dał Mu znamienite imię (zob. Hbr 1,4), wprowadził Go na urząd jako swego Syna (zob. Hbr 1,5), potwierdził na wieki Jego rolę Stwórcy i Pana (zob. Hbr 1,8-12) oraz dał Mu miejsce po swojej prawicy (zob. Hbr 1,13-14). Ponadto według 4. rozdziału *Listu do Hebrajczyków* Jezus prowadzi ludzi do odpoczynku Bożego i to On jest Budowniczym Domu Bożego (zob. Hbr 3,3-4).

Tak więc Jezus jest Prawowitym Władcą Świata toczącym wielki bój o naszą lojalność, bój skierowany przeciwko szatanowi, uzurpatorowi.

Jak w trudnych chwilach możemy czerpać pocieszenie ze świadomości, że Jezus jest Władcą Wszechświata?

Ciekawą cechą starotestamentowej teologii jest to, że obiecany Król z rodu Dawida miał reprezentować naród przed Bogiem.

Porównaj Wj 4,22-23 z 2 Sm 7,12-14; Pwt 12,8-10 z 2 Sm 7,9-11; Pwt 12,13-14 z Ps 132,1-5.11-14. Jakie obietnice dane Izraelowi zostaną spełnione przez obceanego Króla z rodu Dawida?

Izrael został nazwany Bożym synem, a Bóg pragnął dać Izraelitom miejsce, gdzie mogliby znaleźć odpoczynek od swoich wrogów. Bóg wybrał sobie także miejsce wśród nich, gdzie miało zamieszkać Jego imię. Te obietnice dane Izraelowi miały się wypełnić przez obceanego Króla z rodu Dawida. Miał On zostać adoptowany jako Syn Boży, Bóg miał Mu dać odpoczynek od Jego wrogów, a On miał zbudować świątynię dla Boga na Syjonie, gdzie miało zamieszkać Boże imię. To znaczy, że Bóg postanowił wypełnić przez obceanego Króla z rodu Dawida wszystkie obietnice dane Izraelowi. Król ten miał reprezentować Izraela przed Bogiem.

Wprowadzenie reprezentanta w więź między Bogiem a Izraelem umożliwiło przedłużenie więzi przymierza. Przymierze Mojżeszowe wymagało wierności całego Izraela jako warunku otrzymania Bożej ochrony i błogosławieństwa (zob. Joz 7,1-13). Jednak przymierze Dawidowe oferowało Boże błogosławieństwa przymierza całemu Izraelowi przez wierność jednej osoby — Króla z rodu Dawida.

Niestety, królowie z rodu Dawida w większości nie byli wierni Bogu, więc Bóg nie mógł błogosławić Izraela tak, jak tego pragnął. *Stary Testament* zawiera mnóstwo dowodów tego, jak niewierni byli ci królowie.

Dobłą nowiną jest to, że Bóg posłał swego Syna, by urodził się jako Syn Dawida i był doskonale wierny. Dlatego Bóg może wypełnić w Nim wszystkie obietnice dane swojemu ludowi. Gdy Bóg błogosławi Króla, cały lud uczestniczy w dobrodziejstwach tego błogosławieństwa. Dlatego Jezus jest Pośrednikiem Bożego błogosławieństwa dla nas. On jest jedynym Pośrednikiem przekazującym Boże błogosławieństwo i warunkiem jego otrzymania. Nasza nadzieja zbawienia zależy całkowicie od Jezusa i tego, czego On dla nas dokonał.

Pomyśl, jak często byłeś niewierny twojemu przymierzemu z Bogiem. Czego uczy to nas o tym, jak bardzo musimy polegać wyłącznie na Jezusie w sprawie zbawienia?

Porównaj 1 Sm 8,19-20 z Hbr 2,14-16. Czego Izraelici oczekiwali od króla i jak te oczekiwania wypełniły się w Jezusie?

Izraelici pragnęli, by król był ich sędzią oraz wodzem podczas bitew, bo zapomnieli, że Bóg jest ich Królem. Zupełne przywrócenie panowania Boga nad Jego ludem nastąpiło w Jezusie. Jezus, jako nasz Król, prowadzi nas podczas naszych bitew przeciwko wrogowi.

Hbr 2,14-16 opisuje Jezusa jako Obrońcę/Orędownika słabych ludzi. Chrystus stawia czoło diabłu i pokonuje go w samotnej walce, by wyzwolić nas z niewoli. Ten opis przypomina nam bitwę między Dawidem a Goliatem. Po namaszczeniu na króla (zob. 16. rozdział 1. *Księgi Samuela*) Dawid uratował swoich rodaków od niewoli, pokonując Goliata. Warunki walki były takie, że zwycięzca mógł wziąć w niewolę lud pokonanej strony (zob. 1 Sm 17,8-10). Dawid był obrońcą Izraela, reprezentantem swojego ludu.

Przeczytaj Iz 42,13; 59,15-20. Jak Jahwe przedstawia siebie w tych wersach?

Hbr 2,14-16 nawiązuje do myśli, że Bóg uratuje Izraela w samotnej walce. Zwróć uwagę na ten werset z *Księgi Izajasza*: „Tak mówi Pan: I jeńcy moczara zostaną odbici i łup wymknie się tyranowi, gdyż Ja rozprawię się z twoimi przeciwnikami i Ja wybawię twoich synów” (Iz 49,25).

Jako chrześcijanie często myślimy, że samotnie walczymy z szatanem. Owszem, gdy czytamy Ef 6,10-18, widzimy wyraźnie, że diabeł jest naszym wrogiem. Ale to Bóg walczy za nas i wyrusza do bitwy przed nami. My należymy do Jego armii i dlatego mamy nosić Jego zbroję. Nigdy nie walczymy sami. W 6. rozdziale *Listu do Efezjan* apostoł zwraca się do nas w liczbie mnogiej. Jako Kościół przywdziewamy zbroję i walczymy razem, stojąc za naszym Obrońcą — Bogiem.

Co to znaczy przywdziać zbroję Bożą? Jak w naszych codziennych zmaganiach ze sobą, pokusami i złem możemy przyjąć moc, która uzdalnia nas do wierności wobec Boga?

ROZPOCZĘCIE 10 DNI MODLITW

Jezus jest naszym Arcykapłanem ŚRODA — 5 stycznia

5., 6. i 7. rozdział *Listu do Hebrajczyków* przedstawia drugą funkcję Jezusa. Jest On naszym Arcykapłanem. Autor listu wyjaśnia, że jest to spełnieniem Bożej obietnicy danej Królowi z rodu Dawida, iż będzie On „kapłanem na wieki według porządku Melchisedeka” (Ps 110,4; por. Hbr 5,5-6).

Przeczytaj Kpł 1,1-9; 10,8-11; Ml 2,7; Lb 6,22-26; Hbr 5,1-4. Jakie funkcje pełnił kapłan?

Kapłani byli wyznaczeni dla dobra ludzi, by reprezentować ich i pośredniczyć w łączności z Bogiem oraz w sprawach z Nim związanych. Kapłan był pośrednikiem. Dotyczyło to każdego systemu kapłańskiego, zarówno żydowskiego, jak i greckiego, rzymskiego i innych. Kapłan umożliwiał ludziom zwracanie się do Boga, a wszystko, co czynił, miało na celu umożliwić łączność między człowiekiem i Bogiem.

Kapłan składał ofiary w imieniu ludzi. Ludzie nie mogli przynosić tych ofiar sami. Kapłan wiedział, jak złożyć akceptowalną ofiarę, aby została przyjęta przez Boga i zapewniła człowiekowi oczyszczenie i przebaczenie.

Kapłani nauczali także prawa Bożego. Byli znawcami Bożych przykazań i mieli obowiązek objaśniać je i stosować.

Kapłani mieli także obowiązek błogosławić lud w imieniu Jahwe. Przez nich Bóg wyrażał swoją dobrą wolę i łaskawe zamierzenia wobec ludzi.

Jednak w 1 P 2,9 widzimy coś innego. My — wierzący w Jezusa — zostaliśmy nazwani „królewskim kapłaństwem”. Taka rola oznacza niepojęte przywileje. Kapłani mogą przychodzić do Boga w świątyni. Dzisiaj możemy z ufnością przychodzić do Boga w modlitwie (zob. Hbr 4,14-16; 10,19-23). Mamy także istotne obowiązki. Musimy współpracować z Bogiem w Jego dziele ratowania świata. On pragnie, byśmy nauczali Jego prawa i objaśniali Jego przykazania bliźnim. Pragnie też, byśmy składali ofiary uwielbienia i dobrych uczynków, które są Mu miłe. To naprawdę ogromny przywilej i obowiązek!

Jak powinno wpływać na nasze życie to, że jesteśmy prawdziwie królewskim kapłaństwem? Jak ta prawda powinna wpływać na nasz sposób życia?

8., 9. i 10. rozdział *Listu do Hebrajczyków* skupia się na dziele Jezusa jako Pośrednika Nowego Przymierza. Kwestia starego przymierza jest taka, iż było ono jedynie cieniem wskazującym na przyszłe dobra. Instytucje tego przymierza miały symbolizować i ilustrować przyszłe dzieło Jezusa. Tak więc kapłani zapowiadali Jezusa, ale sami byli jedynie śmiertelnikami i grzesznikami. Nie mogli zapewnić doskonałości, którą posiada Jezus. Służyli też w świątyni, która była jedynie „obrazem i cieniem” (Hbr 8,5) niebiańskiej świątyni.

Jezus służy w prawdziwej świątyni i daje nam autentyczny dostęp do Boga. Ofiary ze zwierząt zapowiadały i symbolizowały śmierć Jezusa jako Prawdziwej Ofiary złożonej za nas, ale ich krew nie mogła nikogo oczyścić z grzechu. To krew Jezusa oczyszcza nasze sumienie, a przez wiarę w Niego, na podstawie przyjęcia Jego pośrednictwa dla nas, możemy odważnie przychodzić do Boga (zob. Hbr 10,19-22).

Przeczytaj Hbr 8,8-12. Co Bóg obiecał nam w nowym przymierzu?

Wyznaczając Jezusa jako naszego Arcykapłana, Bóg Ojciec zainaugurował nowe przymierze, które dokona tego, co stare przymierze mogło jedynie zapowiadać. Nowe przymierze daje to, co jedynie doskonały, wieczny i bosko-ludzki Kapłan może nam dać. Jezus, nasz Arcykapłan, nie tylko wyjaśnia prawo Boże, ale także wpisuje je — wszczepia — w nasze serca. Ten Kapłan składa za nas ofiarę, która prawdziwie daje przebaczenie. Ten Kapłan naprawdę nas oczyszcza i odradza. On zmienia nasze serca z kamiennych w żywe i czułe (zob. Ez 36,26). On naprawdę stwarza nas na nowo (zob. 2 Kor 5,17). Ten Kapłan błogosławi nas w niepojęty sposób, dając nam dostęp do obecności samego Niebiańskiego Ojca!

Bóg zaplanował stare przymierze, by kierowało ku przyszłości, wskazując na dzieło Jezusa. Było ono piękne i skuteczne w swoim projekcie i celu. Jednak niektórzy błędnie rozumieli jego przeznaczenie. Zamiast porzucić symbole i cienie, by przyjąć prawdy w nich wyrażone, rozminęli się ze wspaniałymi dobrodziejstwami zaoferowanymi im w służbie Jezusa.

„Chrystus był fundamentem i życiem tej świątyni. Nabożeństwa symbolizowały ofiarę Syna Bożego. Stan kapłański ustanowiony został w celu ukazania pojednawczego charakteru dzieła Chrystusa. Cały plan sakralnych obrzędów stanowił zapowiedź śmierci Zbawiciela dla odkupienia świata. Składanie ofiar nie byłoby skuteczne, gdyby wielkie wydarzenia, na które wskazywały owe ceremonie, nie miały się spełnić”¹⁰.

¹⁰ Ellen G. White, *Życie Jezusa*, wyd. 16, Warszawa 2018, s. 117.

DO DALSZEGO STUDIUM

Obok wszelkiego dobra i pełnych nadziei prawd *List do Hebrajczyków* zawiera także szereg ostrzeżeń, które osiągają punkt szczytowy w rozdziałach od 10. do 12. Te rozdziały mają co najmniej dwie wspólne cechy. Po pierwsze porównują adresatów listu do pokolenia Izraelitów na pustyni. Po drugie wzywają nas do życia w wierze.

Pokolenie na pustyni było tym, które ujrzało niepojętą moc Boga działającą przez znaki i cuda na rzecz wyzwolenia Izraelitów z Egiptu. Ludzie ci słyszeli także głos Boga przemawiającego z góry Synaj i ogłaszającego dziesięciuro przykazań. Widzieli słup ognia nocą i obłok chroniący ich za dnia. Spożywali mannę, chleb z nieba. Pili także wodę wypływającą ze skały, gdziekolwiek rozbijali swój obóz. Jednak gdy wreszcie stanęli u granic Ziemi Obiecanej, nie potrafili zaufać Bogu. Brakowało im wiary, która jest podstawowym wymogiem Boga. „Bez wiary zaś nie można podobać się Bogu” (Hbr 11,6).

Paweł mówi, że my, podobnie jak pokolenie Izraelitów na pustyni, także stoimy na granicy Ziemi Obiecanej (zob. Hbr 10,37-39). Jednak nasze przywileje i obowiązki są większe. Wprawdzie nie słyszymy Boga przemawiającego z góry Synaj, ale widzimy w *Piśmie Świętym* objawienie Boga większe niż to na górze Synaj — widzimy bowiem Boga objawionego w ciele, Jezusa Chrystusa (zob. Hbr 12,18-24). Pozostaje zatem pytanie:

— Czy będziemy mieć wiarę?

Apostoł wzywa nas do podążania za przykładem wielkich bohaterów wiary, z których największym jest sam Jezus.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Wiemy, że Jezus jest naszym obrońcą, który wyrusza przed nami do bitwy przeciwko diabłu. Jak możemy walczyć razem jako Kościół idący za naszym Mistrzem? Co powstrzymuje nas od zachowania takiej jedności? W jaki sposób szatan może osłabiać nas jako Kościół? Jak szatan osłabiał Izraelitów w przeszłości?

2. Jako wierzący jesteśmy społecznością kapłanów pod kierunkiem Boga. W jaki sposób twój zbór może składać Bogu lepsze ofiary uwielbienia i dobrych uczynków? Odpowiedz na to pytanie konkretnie i praktycznie.

3. W jaki sposób nasza sytuacja jest podobna do sytuacji pokolenia Izraelitów na pustyni tuż przed wkroczeniem do Ziemi Obiecanej? Czego możemy się nauczyć z tego podobieństwa?

Dzień Wydawnictwa Znaki Czasu

1. kwartał • Zbiórka darów 8 stycznia • Projekt Wydawnictwa Znaki Czasu

Dobre Słowo na trudne czasy

O znaczeniu służby wydawniczej tak oto napisała Ellen G. White:

- „Nasza działalność wydawnicza została powołana do życia na skutek wskazań Boga i pod Jego szczególnym nadzorem”.
- „Świat musi otrzymać światło prawdy za pośrednictwem ewangelicznej służby Słowa w naszych książkach i czasopismach”.

Wykonanie powyższego zlecenia jest ambitnym wyzwaniem. Musimy uczynić wszystko, aby zadanie to mogło być spełnione.

Stąd też tegoroczne dary na Dzień Wydawnictwa Znaki Czasu zostaną przeznaczone na dofinansowanie projektów książek i czasopism, których koszty wydania nie spodziewanie i znacząco wzrosły z powodu inflacji.

Jesteśmy przekonani, że adwentystyczna literatura może wciąż nieść słowo nadziei oraz budować zaufanie do Boga w świecie pogłębiającego się pesymizmu i niepewności. Wierzimy, że — podobnie jak w minionych latach — prośba o dar na rzecz Wydawnictwa Znaki Czasu spotka się z waszą życzliwą odpowiedzią.

Jak złożyć dary?

1. Dary zostaną zebrane podczas drugiej części nabożeństwa. Należy w tym celu przygotować koperty lub zebrać dary w koszyku.
2. Dary można również przekazać bezpośrednio na konto bankowe Wydawnictwa Znaki Czasu: **35 1240 6003 1111 0010 6365 5673**, z dopiskiem: **Dobre Słowo na trudne czasy**.